

повѣчето острови въ Архипелагъ и Ионическитѣ острови.

Иудеитѣ и Гърцитѣ не се виждатъ да сѣ имали много сношения едни съ други, до завоеванието отъ Александра вѣликий на Египетъ, Сирия и истокъ. Тѣ тогава почнали да влизатъ въ сношение помѣжду си, защото и двѣтѣ племена се распръснали всѣдѣ. Иудеитѣ се наричали Гръци и всичкитѣ други народи, които били подчинени и се управлявали отъ Гръци; и въ това значение думата Гръци или Еллини е равнозначителна съ язичници. Думата „Еллинисти,“ напротивъ, се е употрѣбавала за онези, които по рождѣние или по вѣра били Иудеи а говорили Гръцки. Гръцитѣ въ сравнение съ Иудеитѣ, сѣ били по живи и по политични, но тѣ сѣ били по мѣкоумни. Гърцитѣ сѣ надминували Иудеитѣ въ военнитѣ и мирнитѣ искусства; но тѣ сѣ били поклонници и обожатели повѣче на изящна красота и на очерователнитѣ прѣлѣсти отъ колкото на нравственнитѣ длъжности. Умственната гордостъ и нравственното растление на Гърцитѣ сѣ били почти неуодоими прѣчки за приеманieto отъ тѣхъ на Християнската вѣра; обаче Апостолъ Павелъ ревностно и успешно са състѣзавалъ въ Гръцкитѣ градове за распространението ѝ. Много цвѣтущи церкви се утвѣрдили още при животътъ му мѣжду Гръцкитѣ общини; и вѣма никакво съмнение че тѣ сѣ вардили за дълго врѣме и съ голѣма грижа Апостолскитѣ обичаи. По послѣ появили се разни мнения върху вѣкои вѣроисповѣдни точки; схизми, ереси подѣлили църквата: насилства и гонения послѣдвали. За да спрѣтъ лошитѣ послѣдствия, събори били свикани които решавали успоряванитѣ въпроси. Прѣмѣстванieto правитѣлственното седалище отъ Римъ въ Цариградъ въздигнало и разширило властѣта на Християнското духовенство въ Истокъ. Въ срѣдата на осмиятъ вѣкъ породили се распри, които докарали до едно расцѣпление на църквата; тя се расцѣпила на Источна и Западна.

Гръцкый езикъ е езикъ на който сѣ били написани първообразно всичкитѣ книги на Новий Заветъ,